

Nieuwsbrief OR Updates - Nummer 08, 2013

Nummer 8, 2013

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2013:BZ1726](#) 12-02-2013

CS2/Insulae

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2013:BZ1818](#) 12-02-2013

X/Allianz

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2013:BZ1742](#) 12-02-2013

Het Stoetenslagh / A en B

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2013:BZ1792](#) 05-02-2013

Tevolec

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2012:BZ2000](#) 27-11-2012

VTG / Z

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2013:BZ1979](#) 30-01-2013

Nakoming aandeelhoudersovereenkomst en uitvoering arbitrale vonnissen

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2013:BZ1904](#) 09-01-2013

A / VvE Zonneweelde

Uitspraken zonder ECLI

[- onbekend -](#)

X / Lodder & Co c.s.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[- onbekend -](#)

Enoteca / Contarini

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[- onbekend -](#)

Maas-Delta

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

- onbekend -

X / Y en Z

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Het Stoetenslagh / A en B

Kort geding tot afgifte stukken. Verkeerde partij gedagvaard? Overgang onderneming van VOF naar BV. Beheersovereenkomsten niet naar behoren ingebracht, dus niet overgegaan naar de BV

In februari 2004 hebben A en B de vennootschap onder firma het Stoetenslagh V.O.F. opgericht (hierna: de vof). De gezamenlijke vennoten, A en B, hebben kavels, bestemd voor de plaatsing van een chalet, verkocht en geleverd aan de chaleteigenaren. A en B zijn eigenaar gebleven van de infrastructuur van het chaletpark. De vof heeft beheersovereenkomsten gesloten met de chaleteigenaren. De vof is in oktober 2008 ontbonden. De Coöperatieve Vereniging van Eigenaren gaat ervan uit dat de chaleteigenaren teveel aan A en B hebben betaald. De CVE wil een bodemprocedure wegens onverschuldigde betaling tegen A en B aanhangig maken en vordert in dat kader in kort geding dat A en B worden veroordeeld om binnen drie dagen aan de CVE de relevante stukken te verstrekken. De voorzieningenrechter heeft de vorderingen van de CVE afgewezen. Daartoe heeft hij overwogen dat de CVE niet heeft weersproken dat de vof is 'overgegaan' in de BV en dat de BV het beheer en de administratie van het chaletpark voert zodat de CVE haar vorderingen ten onrechte tegen A en B heeft ingesteld. Dat A en B als vennoten hoofdelijk aansprakelijk zijn voor schulden van de (ontbonden) vof leidt niet tot een ander oordeel omdat de vorderingen geen betrekking hebben op voldoening van een schuld van de vof, aldus de voorzieningenrechter.

Het gerechtshof oordeelt als volgt. De CVE benadrukt dat de rechten en verplichtingen die de vof uit hoofde van de beheersovereenkomst heeft, nimmer zijn overgedragen aan de BV. A en B hebben jegens de chaleteigenaren nooit melding gemaakt van een zodanige overdracht en hebben de chaleteigenaren ook niet gevraagd daaraan hun vereiste medewerking te verlenen. Aan de vereisten die artikel 6:159 BW stelt aan contractsoverneming is niet voldaan. A en B hebben dat tijdens de procedure in eerste aanleg ook in het geheel niet gesteld, aldus de CVE.

Het hof stelt vast dat A en B hun stelling dat de verplichtingen dan wel het geheel van rechten en verplichtingen uit hoofde van de beheersovereenkomsten zijn overgegaan op de BV in dit hoger beroep evenmin als in eerste aanleg naar behoren hebben onderbouwd. Immers, de

enkele opmerking dat het bedrijf van de vof is ingebracht in de BV is daartoe, in het licht van de gemotiveerde betwisting door de CVE, ontoereikend. Voor het overdragen van de verplichtingen uit hoofde van de beheersovereenkomsten is, zoals de CVE terecht heeft aangevoerd, een schuld- of contractsovergang nodig, waarvoor de toestemming respectievelijk medewerking van de chaleteigenaren vereist is, terwijl in geval van contractsoverneming ook een akte vereist is. Gesteld noch gebleken is dat een zodanige overgang van verplichtingen heeft plaatsgehad. Dat betekent dat er in rechte van moet worden uitgegaan dat de chaleteigenaren - en de CVE namens hen - nog steeds A en B op hun verplichtingen uit de beheersovereenkomsten kunnen aanspreken. Dat de vof inmiddels is ontbonden, maakt dat niet anders. Als (voormalige) vennoten zijn A en B immers hoofdelijk aansprakelijk naast de vof voor de op naam van de vof aangegane verplichtingen. De devolutieve werking van het hoger beroep brengt daarnaast mee dat de in eerste aanleg door A en B aan de orde gestelde, maar buiten behandeling gebleven stellingen en weren, alsnog ambtshalve door het hof moeten worden behandeld. Het hof zal het vonnis waarvan beroep vernietigen en opnieuw rechtdoende de vordering van de CVE alsnog toewijzen op de wijze als in het dictum vermeld.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 12-02-2013

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2013:BZ1742

Zaaknummer: 200.117.299/01

Wetsartikelen: 6:159 BW

RECHTSPRAAK

X/Allianz

Verjaring van een vordering uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid. Voor bekendheid met door bestuurder veroorzaakte schade is niet nodig dat wanprestatie van de door hem bestuurde vennootschap vaststaat

Kort gezegd gaat het in deze zaak om de vraag of X, als bestuurder van het op 3 april 2012 failliet verklaarde GS, persoonlijk aansprakelijk is voor schade die Allianz heeft geleden doordat GS tekort is geschoten in de nakoming van de agentuurovereenkomst ingevolge welke GS als gevolmachtigd agent van Allianz namens Allianz voor bepaalde verzekeringen premiegelden incasseerde. X stelt zich op het standpunt dat de onderhavige vordering van Allianz op grond van artikel 3:310 lid 1 BW is verjaard omdat (i) Allianz al in oktober 1997 (toen Allianz de agentuurovereenkomst heeft ontbonden en de aan GS verleende volmacht heeft herroepen) bekend is geworden met de schade en de daarvoor aansprakelijke persoon, en (ii) de vordering voorafgaand aan de aansprakelijkstelling op 23 februari 2009 niet (dan wel hooguit ten laatste male op 10 november 1998, de datum dat het hof in kort geding heeft geoordeeld over de vordering van Allianz op X) is gestuit. Het hof stelt voorop dat artikel 3:310 lid 1 BW bepaalt dat een rechtsvordering tot vergoeding van schade verjaart door verloop van vijf jaren na aanvang van de dag, volgende op die waarop de benadeelde zowel met de schade als met de daarvoor aansprakelijk persoon bekend is geworden. Naar vaste rechtspraak van de Hoge Raad moet de eis dat de benadeelde bekend is geworden met zowel de schade als de daarvoor aansprakelijke persoon aldus worden opgevat dat het hier gaat om een daadwerkelijke bekendheid, zodat het enkele vermoeden van het bestaan van de schade niet volstaat. Deze verjaringstermijn begint pas te lopen op de dag na die waarop de benadeelde daadwerkelijk in staat is een rechtsvordering tot vergoeding van de door hem geleden schade in te stellen. Daarvan zal sprake zijn als de benadeelde voldoende zekerheid – die niet een absolute zekerheid behoeft te zijn – heeft verkregen dat de schade is veroorzaakt door tekortschietend of foutief handelen van de betrokken persoon. Het voorgaande betekent dat het antwoord op de vraag op welk tijdstip de verjaringstermijn van de rechtsvordering tot schadevergoeding is gaan lopen, afhankelijk is van alle terzake dienende omstandigheden.

Uit de omstandigheden van het onderhavige geval, meer in het bijzonder voormelde vaststaande feiten, leidt het hof af dat Allianz al in 1997 of 1998 bekend was met het feit dat GS tekort was geschoten in de nakoming van de agentuurovereenkomst, waardoor Allianz schade leed, onder meer bestaande uit niet door GS aan haar afgedragen premies, en dat X de bestuurder was die dat handelen had bewerkstelligd. Het hof verwerpt de stelling van Allianz dat zij eerst (met voldoende zekerheid) bekend werd met het feit dat de schade (mede) was veroorzaakt door onrechtmatig handelen van X, nadat de arbiters in 2009 hadden geoordeeld dat GS aan Allianz een bedrag van € 2.714.798 vermeerderd met rente, verschuldigd was en duidelijk werd dat GS dit bedrag niet betaalde. Voor die stelling van Allianz valt ook geen steun te vinden in het door haar (en de rechtbank) aangehaalde arrest van de Hoge Raad van 9 juli 2010 (LJN BM1688). Integendeel, in dat arrest is uitgemaakt dat de bestuurders reeds vanaf het moment dat zij door de curator van hun failliete vennootschap op grond van bestuurdersaansprakelijkheid in rechte werden betrokken daadwerkelijk bekend waren met de feiten waaruit de schade voor hen voortvloeit, ook al was toen nog onzeker of de rechter de vordering van de curator zou toewijzen en of als gevolg daarvan de schade voor de bestuurders zou ontstaan; reeds op dat moment ving de verjaringstermijn van de rechtsvordering van de bestuurders tegen hun accountant, die had geadviseerd tot het nemen van het kennelijk onbehoorlijk bestuur opleverende besluit, aan. Ook het arrest van de Hoge Raad van 6 april 2012 (LJN BU3784) kan niet tot een ander oordeel leiden, nu het in die zaak, anders dan in de onderhavige, ging om een regresvordering van een schuldenaar op een hoofdelijk medeschuldenaar. Voor zover Allianz haar vorderingen baseert op de grondslag dat het onrechtmatig handelen van X daarin bestaat dat hij heeft bewerkstelligd dat GS geen verhaal meer biedt voor Allianz' vorderingen, geldt dat ook die grondslag reeds in de in 1998 geëntameerde bodemprocedure werd aangevoerd. Allianz was derhalve in 1998 eveneens met dat schadeveroorzakend feit bekend.

Het hof overweegt dat aan de ingestelde eis in de bodemprocedure geen stuitende werking kan worden toegekend. Nu Allianz' rechtsvordering op X blijkt het voorgaande niet in de vijf jaren voorafgaand aan de aansprakelijkheidstelling van 23 februari 2009 is gestuit, is die rechtsvordering verjaard. De vorderingen van Allianz moeten alsnog worden afgewezen. De overige grieven kunnen onbesproken blijven.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 12-02-2013

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2013:BZ1818

Zaaknummer: 200.095.690

Wetsartikelen: 3:310 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

CS2/Insulae

Onrechtmatige daad bestuurder? Vraag of ex-echtgenote/medebestuurder onbevoegd en/of onrechtmatig heeft gehandeld door betalingen te laten lopen via haar persoonlijke vennootschap en door de samenwerking met klanten op te zeggen in verband met interne onenigheid

Op 31 augustus 2006 hebben X en zijn toenmalige echtgenote opgericht de besloten vennootschap CS2 Holding en CS-Twee. X was bestuurder van CS2 Holding, de Holding was bestuurder van CS-Twee. Na het overlijden van zijn echtgenote op 9 oktober 2006 heeft A de activiteiten van de onderneming voortgezet. Op 21 mei 2007 is CS-Twee Projecten opgericht. Ook van deze vennootschap is CS2 Holding de bestuurder.

In 2008 is X samen gaan werken met Y. Later zijn zij gehuwd onder het maken van huwelijksvoorwaarden. X heeft 50% van zijn aandelen in CS2 Holding overgedragen aan Y, tegen een door haar aan X te betalen bedrag ad € 30.000, opeisbaar ultimo 2012.

Het huwelijk is in juni 2010 ontbonden. Partijen hadden bij het eindigen van het huwelijk de intentie de zakelijke activiteiten te splitsen, wat – onder meer vanwege het bestaan van een negatief banksaldo van de onderneming – tot op heden niet is gerealiseerd.

Op 17 augustus 2011 is partij Insulae ingeschreven in het handelsregister. Y is bestuurder van deze vennootschap. Y maakt van CS-Twee en CS-Twee Projecten verschillende bedragen over naar Insulae.

Ook beëindigt zij een opdracht tussen CS-Twee en Habion. Vervolgens sluit zij dezelfde opdracht met Habion via haar privévennootschap.

In dit hoger beroep vorderen CS2 c.s. veroordeling van Insulae c.s. tot terugbetaling van € 30.107. Daarnaast wordt een veroordeling onder verbeurte van een dwangsom gevorderd tot het doen van een schriftelijke bevestiging aan de directie van Habion met de strekking dat Y zonder toestemming van het bestuur/de aandeelhouders van de onderneming het contract

met Habion heeft opgezegd, dat zij daarbij ten onrechte heeft geïnsinueerd dat de onderneming niet in staat zou zijn uitvoering te geven aan de gegeven opdracht en dat in rechte is vastgesteld dat Y tegenover de onderneming onrechtmatig heeft gehandeld door vervolgens de opdracht zelf vanuit haar privévennootschap verder uit te voeren.

Het hof buigt zich allereerst over de vraag of Y (dan wel Insulae) tegenover CS-Twee Projecten (dan wel CS2 Holding of CS-Twee) onrechtmatig heeft gehandeld door € 30.107 aan het vermogen van CS-Twee Projecten te onttrekken of daaraan mee te werken.

CS2 c.s. stellen dat het gehele werkkapitaal van CS-Twee Projecten door Y, zonder overleg, naar een rekening van haar persoonlijke holding is overgeboekt. Met dat geld zijn vervolgens selectieve betalingen verricht, onder meer aan Y zelf. De onderneming is daardoor in financiële problemen terechtgekomen. Het geld moest namelijk worden gereserveerd voor het geval het betaalde voorschot ad € 20.000 zou moeten worden terugbetaald. Bovendien kon een naheffing omzetbelasting ad € 4.250 niet worden voldaan. Het hof verwerpt deze grieven om de navolgende redenen. Dat het geld uiteindelijk geheel dan wel gedeeltelijk ten goede is gekomen aan Insulae, is gesteld noch gebleken. Integendeel: partijen zijn het erover eens dat Y de op rekening van deze persoonlijke holding geboekte bedragen heeft aangewend ter betaling van vorderingen op CS-Twee Projecten, en dat zij als bestuurder van CS-Twee Projecten in beginsel op dat moment tot het doen van deze betalingen bevoegd was. Niet aannemelijk is gemaakt dat de betalingen die Y aan zichzelf deed aantastbaar waren, op grond dat deze voortvloeiden uit een onbevoegd genomen besluit tot uitbetaling van loon. Zonder nadere toelichting – die ontbreekt – valt dan ook niet in te zien dat de als 'selectief' aangeduide betalingen tegenover CS-Twee Projecten onrechtmatig zouden zijn geweest. Dat wordt niet anders als in die beoordeling wordt betrokken dat Y mede een vordering van zichzelf als bestuurder van CS-Twee Projecten heeft voldaan en dat zij (ook) een belang heeft in de vennootschap (Insulae) die als vehikel voor de verrichte betalingen is gebruikt. De stelling dat de gelden op de rekening van CS-Twee Projecten moesten worden gereserveerd ten behoeve van mogelijke restitutie, is bovendien betwist en niet onderbouwd. Een dergelijke reserveringsplicht is ook niet aannemelijk, omdat in dat geval elke zin aan de betaling van het voorschot zou ontbreken. Indien al sprake zou zijn van onrechtmatige 'selectieve' betaling van vorderingen op CS-Twee Projecten – wat een criterium is dat wordt gebruikt in gevallen van externe aansprakelijkheid – dan nog zou deze vennootschap niet enkel door die betalingen schade hebben geleden tot een aan die betalingen gelijk bedrag. De betalingen waren immers niet onverschuldigd.

Het hof buigt zich vervolgens over de vraag of Y (dan wel Insulae) onrechtmatig of onbevoegd heeft gehandeld door (i) te insinueren dat CS2 c.s. niet in staat zou zijn de door Habion gegeven opdracht uit te voeren, (ii) het contract met Habion op te zeggen en (iii) de door

Habion gegeven opdracht vervolgens vanuit Insulae uit te voeren.

Het hof constateert dat X niet heeft bestreden dat hij zelf Habion over een bestuurlijke impasse tussen hemzelf en Y heeft geïnformeerd. Uit de zich onder de stukken bevindende e-mails blijkt dat dit conflict tussen deze gewezen echtgenoten zeer hoog was opgelopen, en dat de opdrachtgevers van de ernst ervan goed doordrongen moeten zijn geweest. Als die opdrachtgevers al de indruk hebben gekregen dat CS-Twee Projecten niet in staat zou zijn de opdrachten uit te voeren, dan is dat dus niet – zeker niet in overwegende mate – aan Y toe te rekenen. Gegeven deze bedreiging van de samenwerking die CS-Twee Projecten met haar contractspartners was aangegaan, en gegeven ook de in de grieven onbestreden conclusie van de rechtbank dat Y ten tijde van de beëindiging van de samenwerking bestuurder van deze vennootschap was, kan het hof X niet volgen in zijn conclusie dat Y onbevoegd – laat staan onrechtmatig tegenover X of de onderneming – heeft gehandeld indien zij, zoals hij stelt en zij betwist, de opdracht aan Habion heeft teruggegeven. Dat zou niet (zonder meer) anders worden als deze opdracht daarna aan Insulae is verleend. Aan die laatste constatering draagt bij dat Y heeft aangevoerd dat Insulae in het kader van de echtscheiding van partijen met instemming van X is opgericht opdat Y zelfstandig verder zou kunnen gaan met de activiteiten van CS-Twee Projecten.

Dat Insulae daadwerkelijk de opdracht heeft uitgevoerd die eerst aan CS-2 c.s. was gegeven, is in dit hoger beroep slechts onderbouwd met verwijzing naar een brief van Habion aan Insulae. Uit die brief blijkt slechts dat Habion medio 2012 met Insulae in contact is gekomen en dat zij de resultaten die medio augustus 2012 door Insulae zijn gepresenteerd, teleurstellend vond. Zoals Y betoogt, en X zelf ook lijkt te veronderstellen, bevat deze brief slechts een verwijzing naar een precontractuele relatie tussen Insulae en Habion. Daarmee ontbreekt ook – nog steeds – een deugdelijke onderbouwing van de aan de vordering mede ten grondslag gelegde stelling dat Insulae enige opdracht van Habion heeft uitgevoerd. Het hof, recht doende in hoger beroep, bekrachtigt het vonnis van de voorzieningenrechter en veroordeelt CS2 c.s. in de kosten van het hoger beroep.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 12-02-2013

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2013:BZ1726

Zaaknummer: 200.116.111/01

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Tevolec

Aansprakelijkheid bestuurders van een besloten vennootschap voor schade in de vorm van het onbetaald blijven/niet verhaalbaar blijken van door rechtbank toegewezen contractuele vordering op die vennootschap. Selectieve betaling

Het gaat in dit geval om benadeling van Tevolec als schuldeiser van A doordat haar - door de rechtbank Breda toegewezen - contractuele vordering onbetaald en onverhaalbaar is gebleven. Er kan grond zijn om appellanten (X, Y en Z) als bestuurders van A voor deze benadeling op grond van onrechtmatige daad aansprakelijk te achten als zij hebben bewerkstelligd of hebben toegelaten dat A haar contractuele verplichtingen jegens Tevolec niet nakomt. Appellanten kunnen voor de schade van Tevolec aansprakelijk worden gehouden, indien hun handelen of nalaten als bestuurders, mede gelet op hun verplichting tot een behoorlijke taakuitoefening als bedoeld in artikel 2:9 BW, zodanig onzorgvuldig was, dat hen daarvan persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt. Van een dergelijk ernstig verwijt zal in ieder geval sprake kunnen zijn, als komt vast te staan dat zij als bestuurders wisten of redelijkerwijs hadden behoren te begrijpen dat de door hen bewerkstelligde of toegelaten handelwijze van de vennootschap (A) tot gevolg zou hebben dat deze haar verplichtingen niet zou nakomen en ook geen verhaal zou bieden voor de als gevolg daarvan opgetreden schade.

- Het hof bespreekt eerst het verwijt van selectieve betaling. Appellanten hebben geen feiten en omstandigheden gesteld, die aannemelijk maken dat met de betalingen aan X en Z sprake was van selectieve betaling van andere schuldeisers, die in het belang van de vennootschap was en in een normale bedrijfsvoering van A paste. Het gaat om niet nader toegelichte betalingen aan X en Z op 28 oktober 2008, dus op een moment waarop A niet over voldoende middelen beschikte om haar schuldeisers te voldoen; volgens appellanten was toen immers sprake van een situatie van betalingsonmacht en werden overmakingen aan schuldeisers door de bank op de rekening-courant gestorneerd. Nu appellanten niet stellen dat deze betalingen wettelijk voorrang genoten boven de schuld aan Tevolec, neemt het hof aan dat dit niet het

geval is. Dan heeft te gelden dat deze handelwijze van appellanten slechts dan niet in strijd met de betamelijkheid in het maatschappelijk verkeer kan worden geacht, indien de voorkeursbehandeling van X en Z op grond van bijzondere, door appellanten te stellen (en bij betwisting te bewijzen) omstandigheden wordt gerechtvaardigd. Appellanten hebben zulke omstandigheden echter niet gesteld. Bewijslevering komt dus niet aan de orde. Appellanten treft als bestuurders het ernstige verwijt dat zij deze betalingen hebben bewerkstelligd of toegelaten. Ten aanzien van het door Tevolec gestelde leeghalen van de vennootschap overweegt het hof het volgende. Appellanten hebben geen behoorlijke verklaring gegeven voor het teruglopen van de activa en de kortlopende schulden. Het lag op hun weg om de stellingen van Tevolec bij het pleidooi gemotiveerd te weerspreken en uitleg te geven over de hun door Tevolec verweten overdracht om niet, en meer in het bijzonder uit te leggen waarom daarbij en bij het niet-treffen van een voorziening ten gunste van Tevolec geen sprake was van het door Tevolec gestelde ernstige verwijt. Het hof houdt het er dus voor dat de voorraden van A in 2009 aan een andere vennootschap in het concern zijn overgedragen zonder dat A daarvoor een vergoeding heeft ontvangen. Daarmee is de verhaalsmogelijkheid van Tevolec aangetast, zoals later ook is gebleken. Appellanten treft bij gebreke van een deugdelijke toelichting die in andere richting wijst het ernstige verwijt dat zij als bestuurders hebben ingestemd met een overheveling van activa om niet, zonder enige voorziening voor de harde, door de rechtbank toegewezen vordering van Tevolec te treffen. Zij hadden redelijkerwijs behoren te begrijpen dat deze transactie tot gevolg zou hebben dat A geen verhaal zou bieden voor die vordering.

Appellanten hebben nog bewijs van hun stellingen aangeboden, maar het hof gaat daaraan voorbij, omdat zij niet, althans onvoldoende gemotiveerd, feiten en omstandigheden hebben gesteld, die indien bewezen tot een ander oordeel kunnen leiden.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 05-02-2013

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2013:BZ1792

Zaaknummer: 200.106.659

Wetsartikelen: 2:9 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Nakoming aandeelhoudersovereenkomst en uitvoering arbitrale vonnissen

Nakoming aandeelhoudersovereenkomst (en inherent daaraan uitvoering aan arbitrale vonnissen). Ondernemingsrecht. Wetgeving betreffende de Flex-B.V. Overgangsrecht. Artikel 2:216 BW/artikel 2:248 BW

Eiseres en gedaagde 1 houden elk 50% van de geplaatste aandelen in BV X. Enig aandeelhouder en bestuurder van eiseres is Y en enig aandeelhouder en bestuurder van gedaagde 1 is gedaagde 2. Tot 1 juli 2010 waren Y en gedaagde 2 tevens bestuurder van BV X, vanaf dat moment is gedaagde 2 alleen bestuurder. Na uittreding van Y als bestuurder van BV X zijn tussen eiseres en gedaagde 1 geschillen gerezen over de overdracht van door eiseres gehouden aandelen in BV X aan gedaagde 1, de daarvoor te betalen koopprijs en de uitkering van dividend. Hierover zijn procedures gevoerd bij de rechtbank Dordrecht en het NAI. In de onderhavige procedure bij de voorzieningenrechter van de rechtbank Rotterdam vordert eiseres om (i) gedaagde 2 te veroordelen tot het doen plaatsvinden van een aandeelhoudersvergadering waarin de dividenduitkering over 2009 en 2010 zal worden vastgesteld, (ii) gedaagde 1 te veroordelen om tijdens de bedoelde aandeelhoudersvergadering te stemmen op een wijze die uitvoering geeft aan de arbitrale vonnissen tussen eiseres en gedaagde 1, (iii) gedaagde 1 te verbieden voorstellen te doen tijdens de aandeelhoudersvergadering die in strijd zijn met de arbitrale vonnissen en (iv) gedaagde 1 te veroordelen tot betaling van verbeurde boetes van in totaal ruim € 150.000. De voorzieningenrechter stelt vast dat het bestuur van BV X thans bij gedaagde 2 ligt, als enig bestuurder. De bevoegdheid tot bijeenroepen van een algemene vergadering ligt op basis van de wet (art. 2:219 BW) en statuten bij het bestuur. Gedaagde 2 is terecht gedagvaard. Eiseres heeft een spoedeisend belang bij haar vordering (i)-(iii). Het spoedeisend belang bij vordering (iv) komt afzonderlijk aan de orde. De vraag speelt ook of de Flex-B.V. van toepassing is. De rechtbank oordeelt dat de voor de beoordeling in dit kort geding van belang zijnde feiten en omstandigheden dateren van voor de inwerkingtreding van de Flex-B.V. en derhalve op basis van artikel 2:216 BW (oud) werden beoordeeld. Gedaagden hebben in de kortgedingprocedure

gesteld dat BV X in liquiditeitsproblemen verkeert. De voorzieningenrechter oordeelt dat niet zonder meer aan de meer dan loze stelling van gedaagden voorbij kan worden gegaan dat sprake is van liquiditeitsproblemen, gelet op de consequenties die dat voor de vennootschap en haar bestuur zou kunnen hebben. Dat belet toewijzing van vordering (i) en (ii).

De voorzieningenrechter voegt nog ten overvloede toe dat voor zover zou moeten worden aangenomen dat de wetgeving betreffende de Flex-B.V. van toepassing is, het voorgaande nog sterker geldt. Immers, de rol van het bestuur in de Flex-B.V. bij uitkering strekt verder dan onder de oude wetgeving, nu voor het doen van uitkeringen de goedkeuring van het bestuur is vereist (art. 2:216 Flex-B.V.). Een besluit tot uitkering van de aandeelhouders heeft geen gevolgen, zolang het bestuur geen instemming heeft verleend. Het effect van een uitkering op de solvabiliteit en liquiditeit van een vennootschap kan (ook) dan niet genegeerd worden en kan, indien zulks wel geschiedt, hoofdelijke verbondenheid van het bestuur jegens de vennootschap tot gevolg hebben. De vordering onder (iii) wordt als te onbepaald en daarmee een bron vormend voor executiegeschillen afgewezen. Met betrekking tot een voorziening in kort geding, bestaande in de veroordeling tot betaling van een geldsom, is terughoudendheid op zijn plaats. Het spoedeisend belang dat eiseres stelt bij de vordering tot betaling van boetebedragen is niet aannemelijk geworden. Bovendien is niet zonder meer aannemelijk dat de gevorderde boetebedragen opeisbaar zijn. Daarbij wordt nog buiten beschouwing gelaten of sprake zou zijn van een restitutierisico. De vordering onder (iv) wordt ook afgewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 30-01-2013

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2013:BZ1979

Zaaknummer: C/10/414481 / KG ZA 12-1014

Wetsartikelen: 2:216 BW, 2:248 BW en 2:219 BW

RECHTSPRAAK

A / VvE Zonneweelde

(Besluit tot) ontslag bestuurder van een vereniging (van eigenaren). Het 'besluit' om de bestuurder van de VvE niet te ontslaan is geen besluit in de zin van artikel 2:14 BW. In het reglement van de VvE is echter opgenomen dat een bestuurder wordt benoemd voor een periode van drie jaar, waarna deze termijn eenmaal met drie jaar kan worden verlengd. Gevorderd wordt de VvE te bevelen de bestuurder te ontslaan en tot beëindiging van de overeenkomst met de bestuurder na ommekomst van deze periode. De vordering wordt toegewezen op grond van deze bepaling in het reglement. Uitvoeringsperikelen bij toewijzing van de vordering tot ontslag

A is eigenaar van een chalet op bungalowpark Zonneweelde. Bestuurder hiervan is per 2003 de vof. Volgens de statuten kan een bestuurder voor 3 jaar benoemd worden met een eventuele eenmalige verlenging van nog eens drie jaar. A vordert te verklaren voor recht dat de herbenoeming van de vof als bestuurder in 2012 nietig is, want in strijd met de statuten. Vervolgens vordert hij dat de bestuurdersovereenkomst tussen de VvE en de vof wordt opgezegd en dat de bestuurder dus wordt ontslagen.

De rechtbank deelt de opvatting van de VvE dat ter vergadering in wezen niet is besloten de bestuurder te ontslaan. Het 'besluit' om de bestuurder te handhaven, behelst in wezen dat de ledenvergadering, in meerderheid, de bestaande situatie wilde handhaven. Aldus heeft dit 'besluit' geen rechtsgevolgen in de organisatie van de rechtspersoon, zodat van een besluit in de zin van artikel 2:14 BW geen sprake is geweest. De verzochte verklaring voor recht zal derhalve worden afgewezen.

Naar het oordeel van de rechtbank stelt A met recht dat een bestuurder maximaal voor een periode van zes jaar in functie kan blijven. Nu de vof sinds 2003 (ononderbroken) bestuurder is van de VvE kon zij die functie niet langer bekleden dan tot 2009.

De omstandigheid dat de meerderheid van de vergadering van de VvE zich heeft uitgesproken voor het aanblijven van de vof als bestuurder - naar de VvE betoogt: omdat de meerderheid tevreden is over de taakvervulling door de vof - doet hier niet aan af. De maximale benoemingstermijn conform het reglement kan immers niet door middel van een besluit van de vergadering terzijde worden gesteld. Indien de VvE een bestuur voor een periode langer dan de in het reglement genoemde termijn wil benoemen, dan zal zij de weg van wijziging van de splitsingsakte dienen te volgen als genoemd in artikel 5:139 e.v. BW.

Anders dan door de VvE betoogt, staat niet aan toewijzing van de vordering om de vof te ontslaan en de overeenkomst met de vof op te zeggen in de weg de omstandigheid dat de bijeenroeping van de vergadering van eigenaars in de ogen van de VvE problematisch zal zijn. Een vergadering vindt, op grond van het bepaalde in het reglement, plaats nadat daartoe het initiatief is genomen door 'het bestuur'. Een behoorlijke taakvervulling, waartoe de bestuurder op grond van artikel 2:9 BW gehouden is, brengt mee dat de vof de vergadering (met een adequate agenda) - ook al zal zij bij die gelegenheid ontslagen worden - dient te initiëren. De rechtbank zal de VvE veroordelen de vof te ontslaan als bestuurder en de overeenkomst met de vof op te zeggen.

De rechtbank onderkent dat, indien er pas een nieuwe bestuurder benoemd kan worden nadat de vof is ontslagen, er geen zittende bestuurder is die de VvE bijeen zal kunnen roepen. In dat geval echter moet worden aangenomen dat in ieder geval de voorzitter die als zodanig tijdens de laatste vergadering van eigenaars heeft gefunctioneerd, tot het uitschrijven van een vergadering op de voet van het bepaalde in het reglement bevoegd is.

De rechtbank ziet echter geen grond voor toewijzing van de vordering om de VvE te veroordelen een nieuwe bestuurder te benoemen. Het geschil van partijen spitst zich immers toe op het ontslag van de huidige bestuurder. Gesteld noch gebleken is dat de VvE geen medewerking zou verlenen aan de benoeming van een nieuwe bestuurder, nadat de huidige bestuurder is ontslagen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 09-01-2013

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2013:BZ1904

Zaaknummer: 425974 / HA ZA 12-1026

Wetsartikelen: 2:14 BW

RECHTSPRAAK

VTG / Z

Overeenkomst tot overdracht van aandelen in vennootschap. Door koper gestelde ontbindende voorwaarde van (niet) verkrijgen van herfinanciering door de vennootschap (met ontslag van verkoper uit de hoofdelijkheid) is niet komen vast te staan, dus koper is verplicht tot afname. Voor de gevorderde schadevergoeding bestaat echter geen grond, mede omdat niet is gebleken dat koper zich onvoldoende heeft ingespannen voor de herfinanciering

X was tot december 2008 enige aandeelhoudster in X Glasobjecten B.V. (hierna: VTG). Y is enig aandeelhouder in VTG. Y is in 2006 in contact gekomen met A. Zij hebben vergaderd over de mogelijke overname door Z van de aandelen van X in VTG. Bij overeenkomst van 19 december 2007 heeft Z van X 40% van de aandelen in VTG gekocht en een optie verworven om de resterende 60% van die aandelen vóór 1 januari 2012 te kopen voor een bedrag van € 136.500. In dit geding vorderen X en Y primair veroordeling van Z tot betaling van € 136.500, zijnde de overeengekomen koopprijs van de resterende 60% aandelen van X in VTG. Zij leggen aan hun vorderingen ten grondslag dat tussen X en Z een perfecte koopovereenkomst tot stand is gekomen met betrekking tot meergenoemde 60% van de aandelen in VTG, namelijk op 19 december 2007 in hoofdlijnen en op 31 januari 2009 in detail.

De rechtbank heeft de vorderingen van X en Y afgewezen. Tussen partijen stond vast dat het steeds de bedoeling was geweest VTG te herfinancieren zonder dat aanvullende zekerheden nodig waren. Z heeft niets gezegd of gedaan waaraan X en/of Y het gerechtvaardigde vertrouwen had(den) mogen ontlenen dat de aandelen toch zouden worden afgenomen als de herfinanciering niet zou kunnen worden geregeld.

Het hof stelt voorop dat met de eerste acht grieven X en Y het oordeel van de rechtbank bestrijden dat Z niet gehouden is de resterende 60% van de aandelen over te nemen omdat zij zich erop kan beroepen dat de herfinanciering van VTG niet tot stand is gekomen. Volgens Z is er sprake van een van tevoren bedongen ontbindende voorwaarde, namelijk het mislukken van de herfinanciering. Het hof stelt vast dat uit de overeenkomst van 19 december 2007 niet

blijkt van het bestaan van die ontbindende voorwaarde. Door het mislukken van de herfinanciering heeft zich een situatie voorgedaan die partijen niet hadden voorzien en waarvoor zij (derhalve) ook geen voorziening hadden getroffen. Het enkele feit dat partijen kennelijk voetstoots ervan zijn uitgegaan dat het mogelijk zou zijn herfinanciering te regelen, maakt die herfinanciering nog niet tot een ontbindende voorwaarde. Overtuigend bewijs van het bestaan van die voorwaarde is in dit geding niet geleverd. De eerste acht grieven zijn mitsdien terecht voorgedragen. Het slagen van de eerste acht grieven leidt tot de conclusie dat Z gehouden is mede te werken aan de uitvoering van de koopovereenkomst. Nu Z ondanks de sommatie van 27 juli 2009 weigerachtig is gebleven die medewerking te verlenen, zal zij daartoe worden veroordeeld. Hetgeen Z in reconventie vordert, wordt afgewezen. Als de overwegend in het ongelijk gestelde partij zal Z worden veroordeeld in de kosten van het geding in eerste aanleg (conventie en reconventie) en hoger beroep.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 27-11-2012

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2012:BZ2000

Zaaknummer: 200.096.818/01

Wetsartikelen: Boek 3 BW

RECHTSPRAAK

Enoteca / Contarini

Dagvaarden buitenlandse (Italiaanse) vennootschap op verkorte termijn. Toepassing artikelen 115 lid 1 en 117 Rv. Bezorging dagvaarding per koerier

De rechtbank verleent Enoteca, met toepassing van de artikelen 115 lid 1 en 117 Rv, toestemming om Contarini te dagvaarden om te verschijnen ter openbare civiele terechtzitting van de kantonrechter te Tiel met bepaling dat een afschrift van de dagvaarding, tezamen met een vertaling daarvan in de Italiaanse taal, vóór 18 februari 2013 per koerier aan Contarini zal zijn bezorgd en door verzoekende partij daarvan ter zitting bewijs zal kunnen worden overgelegd. Deze toestemming laat onverlet dat de betekening van de dagvaarding ook dient plaats te vinden op een van de wijzen als bedoeld in artikel 56 Rv.

Datum uitspraak:

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

X / Lodder & Co c.s.

Bestuurdersaansprakelijkheid; ongerechtvaardigde verrijking

Appellant X was met zijn werkmaatschappij Behouden Huis BV maat van Lodder & Co en Lodder Goodwill (de maatschap). X werd door Behouden Huis als natuurlijk persoon ter beschikking gesteld voor werkzaamheden ten behoeve van de maatschap. Op enig moment is de samenwerking tussen Behouden Huis en de maatschap beëindigd. Tussen Behouden Huis en de maatschap is een geschil ontstaan over de financiële afrekening van hun samenwerking. Bij vaststellingsovereenkomst is afgesproken dat de maatschap de kapitaal deelneming van Behouden Huis en een bedrag aan goodwill aan Behouden Huis zou betalen. Onder druk van een kortgedingvonnis zijn deze betalingen grotendeels verricht. De maatschap heeft herhaaldelijk gewezen op de mogelijkheid dat een en ander uiteindelijk in een bodemprocedure zou kunnen leiden tot een verplichting van Behouden Huis tot terugbetaling indien mocht blijken dat de maatschap teveel aan Behouden Huis had betaald. In een bodemprocedure bij de rechtbank Zutphen is vastgesteld dat de maatschap een vordering van ruim € 877.000 op Behouden Huis heeft. Behouden Huis is failliet gegaan en biedt geen verhaal. In de onderhavige procedure is door de maatschap c.s. verhaal gezocht op appellant X in privé wegens bestuurdersaansprakelijkheid dan wel ongerechtvaardigde verrijking. De rechtbank heeft de vordering uit ongerechtvaardigde verrijking afgewezen en de vordering uit bestuurdersaansprakelijkheid toegewezen tot een bedrag van ruim € 195.000. Beide partijen zijn in hoger beroep gegaan. Het hof oordeelt als volgt. Wegens bestuurdersaansprakelijkheid van appellant X is de vordering tot een bedrag van ruim € 195.000 aan de orde. Vaststaat dat Behouden Huis niet voldaan heeft aan haar betalingsverplichting aan de maatschap op grond van het onherroepelijke bodemvonnis van rechtbank Zutphen en hieraan ook niet kon voldoen. De vraag die vervolgens opkomt, is of X hiervan persoonlijk een voldoende ernstig verwijt kan worden gemaakt. Het hof beantwoordt deze vraag in beginsel bevestigend. Beoordeeld moet worden of X in de gegeven omstandigheden kan worden verweten dat hij bepaalde gelden aan Behouden Huis heeft onttrokken met verwaarlozing van de belangen van de wederpartij. Het hof gaat ervan uit dat X in het kader van zijn verzwaarde stelplicht moet aangeven waar het bedrag van ruim € 195.000 is heengegaan. Appellant X voert aan dat voor een bedrag van ruim € 53.000 sprake is van een verplichte zakelijke aflossing, die met

privémiddelen is betaald. Dit bedrag vormt volgens het hof in de gegeven omstandigheden niet een onttrekking aan Behouden Huis met verwaarlozing van de belangen van Lodder. Deze post kan volgens het hof in mindering worden gebracht. Voor het overige (een bedrag aan BTW en pensioenverplichtingen) volgt het hof appellant niet. De conclusie is dat de vordering op grond van bestuurdersaansprakelijkheid toewijsbaar is voor een bedrag van ruim € 141.000. Ten aanzien van de vordering op grond van ongerechtvaardigde verrijking heeft de rechtbank met juistheid overwogen dat aan vier vereisten dient te zijn voldaan: (i) een verrijking van X, (ii) een verarming van de maten, (iii) een causaal verband tussen de twee voorgaande vereisten en (iv) de verrijking moet ongerechtvaardigd zijn. Het hof oordeelt dat aan het tweede vereiste niet is voldaan, althans dat dit onvoldoende onderbouwd is. De vordering op grond van ongerechtvaardigde verrijking wordt derhalve afgewezen, nu daarvoor een deugdelijke grondslag ontbreekt.

Datum uitspraak:

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

X / Y en Z

Op 31 maart 1998 heeft X met de Stichting voor Vrijwillig Budgetbeheer en Rechtsbeschermingsmaatregelen Flevoland (hierna: VBB) een hulpverleningsovereenkomst gesloten. Y en Z zijn bestuursleden geweest van VBB. Bij brief van 2 september 1998 zegt X met onmiddellijke ingang de hulpverleningsovereenkomst op. Bij vonnis van 4 oktober 2000 is Stichting De Knip, de rechtsopvolgster van VBB, in staat van faillissement verklaard. X heeft in maart 2001 bij de curator een vordering van f 8.980,64 ingediend. De curator heeft de vordering op de lijst van voorlopig erkende schuldeisers geplaatst. Volgens X is De Knip de eerder genoemde hulpverleningsovereenkomst niet nagekomen en zijn als gevolg daarvan zijn schulden met een bedrag van € 4.075,24 toegenomen. Hij houdt Y en Z daarvoor aansprakelijk. Daartoe heeft hij zich aanvankelijk gebaseerd op zowel wanprestatie als onrechtmatige daad als onbehoorlijk bestuur (art. 2:300a jo. 2:138 BW)

De rechtbank heeft in het bestreden vonnis geoordeeld dat voor zover de vordering is gebaseerd op onbehoorlijk bestuur (art. 2:300a jo. 2:138 BW) de vordering faalt omdat alleen de curator bevoegd is een zodanige vordering in te stellen. Voor zover de vordering is gebaseerd op bestuurdersaansprakelijkheid uit hoofde van artikel 6:162 BW heeft de rechtbank geoordeeld dat deze vordering is verjaard. De rechtbank heeft de vordering afgewezen en X veroordeeld in de proceskosten.

Het hof overweegt dat, anders dan X stelt, de rechtbank niet als vaststaand heeft aangenomen dat de verjaringstermijn van vijf jaar is aangevangen op 30 maart 2004. Uit de overwegingen van de rechtbank blijkt slechts dat de termijn op zijn laatst op die datum is aangevangen. Het betoog van X dat, uitgaande van aanvang van de verjaringstermijn per 30 maart 2004, de verjaring is gestuit door de voeging in de strafzaak en de zijdens de curator aangevangen

civiele procedure faalt. De eventuele stuiting door voeging in de strafzaak is onvoldoende onderbouwd door X. Ten aanzien van de door de curator aangevangen civiele procedure overweegt het hof dat de curator in bedoelde procedure optrad ten behoeve van de boedel respectievelijk de gezamenlijkheid van de schuldeisers in het faillissement. De onderhavige door X ingestelde vordering maakt geen deel uit van de vordering van de curator. De door de curator ingestelde vordering heeft de verjaring dan ook niet gestuit. Het hof komt tot de slotsom dat de aangevoerde grieven falen, het bestreden vonnis wordt bekrachtigd. Het hof zal X als de in het ongelijk te stellen partij in de kosten van het hoger beroep veroordelen.

Datum uitspraak:

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Maas-Delta

Onrechtmatige daad; ontvankelijkheid (privé/BV); causaal verband

Op 11 november 2008 heeft X in opdracht van Solvence een bezoek gebracht aan een familie in verband met een openstaande schuld van deze familie aan Fortis ASR Financieringen NV. X was op dat moment eigenaar van een incassobureau (eenmanszaak), genaamd Solvital. Op 23 februari 2009 is Solvital omgezet in een besloten vennootschap, Solvital B.V. Bij brief van 24 november 2008 heeft Maas-Delta aan X bericht, voor zover thans van belang, dat X zich tijdens het bezoek heeft voorgedaan als deurwaarder van Maas-Delta. Maas-Delta heeft medegedeeld dat dit onrechtmatig is jegens haar en heeft X gesommeerd elk gebruik van de naam Maas-Delta Deurwaarders te staken en gestaakt te houden. Maas-Delta heeft in november 2008 ook eenzelfde brief verstuurd aan Solvence, de opdrachtgever van X welke abusievelijk is geadresseerd aan het postbusadres van X. X heeft de Kamer voor Gerechtsdeurwaarders verzocht zich over de zaak te buigen. Solvence heeft verklaard haar samenwerking met Solvital en de heer X te beëindigen.

Bij inleidende dagvaarding heeft X de veroordeling van Maas-Delta gevorderd tot, voor zover thans van belang, (i) het zich onthouden van verdere negatieve uitlatingen en handelingen ten aanzien van [geïntimeerde], zulks op straffe van verbeurte van een dwangsom en (ii) betaling van € 2.500 per week vanaf 24 november 2008 tot aan de datum van het te wijzen eindvonnis. X heeft hieraan ten grondslag gelegd dat hij zich tijdens het bezoek heeft gepresenteerd als vertegenwoordiger van Solvital, dat de stellingen van Maas-Delta in de brief van 24 november 2008 dus onwaar zijn en dat met name het doorsturen aan Solvence van een kopie van deze brief hem grote schade berokkent. Volgens X kon Maas-Delta voorzien dat de reactie van Solvence minimaal zou zijn het opschorten van opdrachten aan X. Bij tussenvonnis van 23 maart 2011 heeft de rechtbank overwogen dat Maas-Delta onrechtmatig heeft gehandeld jegens hem. Bij uitvoerbaar verklaard eindvonnis van 26 oktober 2011 heeft de rechtbank de vorderingen van X toegewezen.

Het hof overweegt als volgt. Maas-Delta wijst erop dat zij na het bestreden vonnis een brief met bijlage d.d. 7 november 2011 heeft ontvangen van het bedrijf Sommerset Holding BV, waaruit blijkt dat Sommerset Holding samen met twee andere vennootschappen, waaronder

een incasso-organisatie genaamd Ultimo Incasso BV, bij overeenkomst van 25 november 2010 een lening heeft verstrekt aan Solvital BV, dat Solvital BV op dat moment aan voormelde vennootschappen diensten leverde op het gebied van debiteurenincasso en dat Solvital BV tot zekerheid van terugbetaling aan de drie vennootschappen een pandrecht heeft verleend op de (opbrengsten uit de) thans in het geding zijnde vordering van X op Maas-Delta. Met Maas-Delta is het hof van oordeel dat op grond van deze feiten en omstandigheden, in onderling verband bezien, niet als vaststaand kan worden aangenomen dat Solvence de samenwerking met X heeft gestaakt toen zij op de hoogte raakte van de verwijten van Maas-Delta aan het adres van X. Daarbij is ook van belang dat de drie geldverstrekkers op hetzelfde adres zijn gevestigd als Solvence, terwijl uit de getuigenverklaring van de heer Brandenburg van Solvence kan worden afgeleid dat Solvence behoort tot een groep van aan elkaar gelieerde BV's. Dit alles in aanmerking nemende acht het hof het niet uitgesloten dat de samenwerking tussen Solvence en X niet (geheel) is beëindigd, althans dat deze is voortgezet door een aan Solvence gelieerd bedrijf met de BV van X. Dit betekent ook dat de vraag rijst in hoeverre de gestelde onjuiste informatieverstrekking (reputatie- dan wel financiële) schade heeft veroorzaakt, respectievelijk of X zelf een vergoeding van deze schade kan claimen of alleen zijn BV. Uit de leningovereenkomst en de daarbij behorende pandverstrekking lijkt immers te volgen dat de vordering is ingebracht in, althans gekocht is door de BV. Ook het door Maas-Delta overgelegde faillissementsverslag betreffende Solvital BV wijst in die richting. Het hof oordeelt dat er aldus te veel twijfels bestaan wat betreft de ontvankelijkheid c.q. toewijsbaarheid van de vordering, alsmede wat betreft de gestelde schade en het gestelde causaal verband tussen het gestelde onrechtmatige handelen en die schade. X is niet verschenen en kan dus geen nadere uitleg verschaffen, laat staan bewijs leveren. Onder deze omstandigheden kunnen de vorderingen van X niet worden toegewezen, zodat het appel reeds om die reden slaagt. Aan de overige klachten komt het hof niet toe.

Datum uitspraak:

Zaaknummer: